

Rideskolehistorien - starten

Tekst skrevet av Eli Larsen, en av rideskolens første ryttere

Det hele startet i 1979. Da bestemte Rolf Thoresen seg for å kjøpe "Kåta", som den gang var eid av Den Norske Turistforeningen. Han og familien flyttet da til Skjomen. Med seg på lasset hadde de tre hester. Thoresen hadde et brennende ønske om å starte et ridesenter.

Som bruker av senteret i alle disse årene, er det med en god følelse jeg ser tilbake på den spede begynnelse. Det hadde gått rykter om at en mann hadde tenkt å starte i rideskole i Skjomen!!.... Dette var nesten for godt til å være sant. Ryktene sa til og med at han allerede var kommet, og at han også hadde hestene på plass. Dette måtte vi undersøke. Tre unge jenter stiller seg på veien og haiker, (ja, du leste riktig) vi ville se dette med egne øyne. En mann med en rød Ford Capri tar oss med, og vi forteller ivrig at vi skal opp til "Kåta" for dit er det kommet hester. "Ja vel", sier mannen, med et smil, og kjører oss helt inn på gårdsplassen. Dette var vårt første møte med Rolf Thoresen.

(Bilde av Rolf og en av hans utallige hunder. Foto i 2017)

Etter dette ble det daglige turer opp til hestene. Og etter en kort stund fikk vi "velge" hver vår hest som vi skulle stille fast, og som vi etter hvert også skulle få ri på. Ingen av oss hadde noen gang ridd, men det kunne da umulig

være noe problem. Rolf hjalp oss, og vi gjorde som han sa, (mente vi). Det ble utrolig mange turer i bakken, spesielt fjordingen Guri var vanskelig å holde seg på. Det var full fart rundt "Kåta", som vi red rundt og rundt, og datt av hver gang hun gjorde et kjempebyks når hun rundet hjørnet mot stallen.

Etter hvert kom det flere hester til, og ble det laget egen ridebane (hva vi nå enn skulle med det). Der skulle det være rideundervisning. En instruktør skulle lære oss å ri. Hva?? Merkelig, vi hadde jo allerede ridd flere måneder. I ettertid er det kjempeartig å tenke på timene inne på ridebanen, som også inneholdt noen trær. "Du må lene deg frem, så du ikke slår hodet i greina, ta en volte rundt lillebuska", ble helt vanlig å høre fra instruktøren.

Rolf hadde til vår store fortvilelse kun to-tre "vanlige" ridesaler til å begynne med. Men han hadde mange "Tysker-saler", som det var stor innbyrdes kamp om å slippe å ri i. Disse salene var laget for hesten, og ikke for å være en behagelig sittepute for rytteren. Snakk om "krise" om vi måtte ri i en sånn. Det streifet oss aldri en tanke at vi kanskje humpet litt mye i salen, og at dette hadde noe med saken å gjøre..... Uansett, Rolf påpekte med jevne mellomom at han fant det merkelig at en hel hær kunne bruke disse salene, men ikke sarte rumper i nord.

Sprang, drev vi selvfølgelig også med. Men vi hoppet ikke "høyder". Vi hoppet bruskkasser og bildekk. Kan ikke huske at vi i begynnelsen hadde noen målestav. Det var om å gjøre og hoppe flest bruskkasser (av tre, med Coca-Cola reklame på). Rolf instruerte og forklarte.

Hans tanker om at tillit og samarbeid med hesten var nødvendig for å kunne lykkes var gjennomgangsmelodi i all undervisning. Forsto vi ikke hva han mente, satte han selv opp på hesten for å vise oss. Et spesielt minne er helt tydelig: jente- gjengen hadde sprangridning på jordet rett utafor stuevinduet. . Rolfs hest Shane stoppet og stoppet foran hinderet. Dette hadde han tydeligvis betraktet en stund, og kom farende ut og spør hva som er problemet. Han setter seg opp på hesten i skinn- tøfler og finskjorta og hopper hindrene flere ganger. Frem og tilbake, hit og dit. "Du må ri hesten, ikke håpe og tro at den vil hoppe".

Men selv om vi etter hvert snakket om at vi red dressur eller sprang, er det turene som står tydeligst for meg. Turene i flokk og følge sammen med Rolf var kanskje den største og beste arenaen for å lære om hesten. På disse turene fikk vi ofte se hva hesten var god for, og ikke minst utfordre oss selv. Han ble av oss ferskinger betraktet som et "råskinn" å ri tur sammen med.

Utviklingen frem til i dag er enorm. Både når det gjelder fasiliteter, utstyr og treningen generelt. Rytterne i dag har sportslige og personlige ambisjoner. De setter mål for seg selv og hesten. Men fortsatt er det ryttere som har samværet med hest som mål. Dette mangfold av ulike ryttere og målsetninger gjør

(c) Harald Harnang, Narvik, www.infoto.no

det mulig for oss å ha et miljø hvor det er plass for alle. Gleden over å få ri yndlingsponnien på kurs, er like stor for rideskolebarna, som gleden er for den som lykkes på stevner med egen hest.